

Bedkommende vil udtale, at jeg anser dette Spørgsmaal for at være et saadant, som hører ind under Folketirkens indre Ordning, og at jeg derfor, saavidt muligt, vil holde mig udenfor Forhandlingen derom.

Berg: Man kunde ønske, at det ærede Medlem nærmere vilde have godtgjort sin afvigende Anskuelse fra, hvad jeg antager, der er Flertallets i denne Sag med Hensyn til den Paastand, han fremsatte, at det er en Sag, Rigsdagen ikke skal røre ved. Skal Sagen omordnes ved Lov, skal man søge at faae bort fra Administrationen og over til Befolkningen den Ret at antage Præster, maa det ske ved Lov, derom tror jeg, der ingen Tvivl er i Almindelighed; jeg veed ikke, hvor man skal søge hen for at faae det gjort, naar det ikke skal ske ved Rigsdagen. Jeg er af den Anskuelse, at den Paastand om, at dette Forhold ikke i Ordets strengeste Forstand ligger indenfor Lovgivningens Omraade, ikke er holdbar. Det er min faste Overbevisning, og jeg har med Opmærksomhed lyttet til de Meninger, der ere fremsatte og læst de Betragtninger, der ere fremkomne, men jeg har ikke fundet noget som helst Holdbart for den modsatte Paa-stand. En Sag af saa overordentlig Betydning for den største Del af det danske Folk skal man dog ikke saaledes slyde fra sig. En anden Sag er det: Kan det ærede Medlem faae den Erkjendelse bragt tilveie, at samtlige Medbler, der nu anvendes af den danske Folkekirke, komme ind i Statskassen, og faae et Botum af Folketirkens Medlemmer for, at de ikke ønske nogen Forbindelse med eller Understøttelse af Staten, da skal jeg gaa med det ærede Medlem, og da overlade vi Ordningen af dette Spørgsmaal til Folketirkens egne Medlemmer i Forbindelse med deres geistlige Bestyrelse; men saalænge Folketirken forlanger at bruge saa betydelige Medbler af Statens til sit Diemed, saa længe maa Folketirken taale, at Statens Lovgivningsmagt besætter sig med Forhold, der høre Kirkens ydre Anliggender. Dette er en Opfattelse, som jeg tror er fuldkommen korrekt, og vi vilde svigte vor Pligt mod Folket, som har sendt os hertil, hvis

vi gabe en anden Paastand Medhold her i Salen.

Bable: Jeg havde ikke troet, at det skulde have været nødvendigt for mig yderligere at udvikle det Standpunkt, jeg indtager i denne Sag, men den ærede sidste Tale har benyttet mine sidste Uttringer, som jeg troede vare fremsatte med Beskedenhed og i al Korthed, til at nedlægge en Indsigelse imod „den Paastand“, jeg fremsøgte. Jeg har ikke fremsøgt nogen Paastand, men jeg har kun villet gjøre Rede for et Standpunkt, som jeg tror, er berettiget for den Enkeltes Bedkommende. Kan man ikke i alle Sager følge sit politiske Parti, forekommer det mig, at der altid er en vis Redelighed i at sige det klart og tydeligt, at man med Hensyn til et vist Spørgsmaal ikke kan følge med de Andre; thi man veed da, hvad man har at rette sig efter. Naar det ærede Medlem har sagt, at der ikke er fremkommet Nogetsomhelst, som kunde tale for den Opfattelse, jeg har, forekommer dette mig at være lidt strengt sagt af det ærede Medlem, thi naar der er Tale om, at Folketirkens Sager skulle ordnes ved Lov, have vi dog altid adskilt den Side af Folketirkens Virksomhed, som laa ind under Rigsdagens Omraade, og den Side deraf, som vi alle maa være enige om, maa ligge ind under selve Folketirkens Omraade; saaledes har jeg idetmindste opfattet Sagen. Jeg for mit Bedkommende paaستاar ikke, at jeg er fuldstændigt klar med Hensyn til et saa vanskeligt Spørgsmaal; men min Stilling er en saadan, at jeg ikke kan gjøre Regning paa og heller ikke bør lægge Væslag paa Thingets Tid for en længere Udvikling. Det er imidlertid min fuldstændige Overbevisning, at der fra Rigsdagens Side meget godt kan gjøres en saadan Adskillelse, hvorved den faar Leilighed til at sige: For de Medbler, vi hvide,

Rettelser.

Sp. 525, R. 20—21 f. o., „tæller jeg for mig“ læs: „er det mig ligegyldigt.“